

Sygn. akt I ACa 1256/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Bess (spr.)

Sędziowie: SSA Zygmunt Drożdziejko

SSA Kamil Grzesik

Protokolant: Iwona Mrazek

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2023 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa L. K. (1) - Syndyka masy upadłości Spółdzielczej (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

przeciwko L. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 12 kwietnia 2022 r. sygn. akt I C 1485/21

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że punktowi I nadaje treść: „utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 25 stycznia 2020 r., sygn.. akt (...) w zakresie punktu I, a w zakresie punktu II nakaz ten uchyla”;**
- 2. oddala apelację w pozostałym zakresie;**
- 3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.250 zł (jedenaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 1256/22

UZASADNIENIE

Syndyk masy upadłości Spółdzielczej (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. – L. K. (1) złożył w dniu 10 grudnia 2020 r. pozew przeciwko pozwanej L. M., w którym wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, że pozwana w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 4.245.800,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana zawarła ze (...) umowę pożyczki w dniu 19 lipca 2013 r., zabezpieczoną wystawionym przez powódkę wekslem in blanco. Jako że powódka nie wywiązywała się z

obowiązku spłaty pożyczki, umowa została wypowiedziana przez Syndyka masy upadłości (...) w dniu 6 czerwca 2016 r. Po upływie okresu wypowiedzenia cała pożyczka została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Z uwagi na brak uregulowania należności przez powódkę weksel in blanco został wypełniony na kwotę 4.245.800,09 zł, odpowiadając zadłużeniu powódki z tytułu umowy pożyczki i opatrzony datą płatności na dzień 18 czerwca 2019 r. Pismem z dnia 28 maja 2019 r. pozwana została powiadomiona o wypełnieniu weksla i wezwana do jego wykupu, lecz do dnia złożenia pozwu nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania.

Nakazem zapłaty z weksla w postępowaniu nakazowym z dnia 25 stycznia 2020 r., sygn. akt (...), Sąd:

- w pkt I orzekł zgodnie z żądaniem pozwu,

- a w pkt II nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50.000 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Zarzuty od nakazu zapłaty złożyła pozwana, zaskarżając go w całości. Podniosła, że wypełnienie weksla nastąpiło niezgodnie z deklaracją wekslową, ponieważ doszło do niego już po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego – umowy kredytu, jak również data płatności weksla została określona na dzień przypadający już po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego. Wskazała przy tym, że nigdy nie otrzymała wezwania do wykupu weksla z dnia 28 maja 2019 r., ponieważ przesyłka, która do niej dotarła, nie zawierała wezwania, lecz jedynie pełnomocnictwo, co budzi poważne wątpliwości co do rzeczywistego momentu wypełnienia weksla.

W ostatecznych stanowiskach złożonych przed zamknięciem rozprawy w trybie art. 15zzs2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...) innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 2095) strony podtrzymały dotychczasowe

Sąd Okręgowy w Krakowie zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2022 r. sygn. akt I C 1485/21:

I. utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydany przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 25 stycznia 2020 r., sygn. akt (...);

II. zasądził od pozwanej na rzecz powoda L. K. (1) – Syndyka masy upadłości Spółdzielczej (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lipca 2013 r. Spółdzielcza (...) w W. zawarła z L. M. umowę pożyczki zabezpieczonej hipoteką nr (...). Kwota pożyczki wynosiła 3.000.000 zł i miała być spłacana w ratach miesięcznych płatnych w kwotach i terminach określonych w załączonym do umowy harmonogramie. Umowa została zawarta na okres od dnia 5 lipca 2013 r. do dnia 21 maja 2023 r. (...) miał prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku m.in. nie zapłacenia przez pożyczkobiorcę w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Jako adres kredytobiorcy w komparycji umowy wskazano(...) (...)

Zabezpieczenie umowy stanowił m.in. wystawiony przez L. M. w dniu 19 lipca 2013 r. weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. ***W deklaracji wekslowej*** wskazano m.in., że:

- (...) ma prawo wypełnić weksel na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami, prowizją i innymi należnościami, w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty całości lub części kredytu oraz we wszystkich tych przypadkach, w których (...) służy prawo ściągnięcia swoich wierzytelności przed nadejściem terminu płatności;
- (...) ma prawo opatrzyć weksel datą płatności według swojego uznania;
- weksel będzie płatny w (...) w W..

Kwota kredytu została wypłacona pozwanej zgodnie z postanowieniami umowy.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt (...), Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego W. ogłosił upadłość dłużnika (...) (...) w W. z możliwością zawarcia układu, a sprawowanie zarządu całym majątkiem upadłego powierzył zarządcy w osobie L. K. (1). Postanowieniem z dnia 19 marca 2015 r. zmieniono sposób prowadzenia postępowania upadłościowego (...) w W. w ten sposób, że postępowanie upadłościowe z możliwością zawarcia układu zmieniono na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego, odwołano zarządcę masy upadłości L. K. (1) i na syndyka masy upadłości wyznaczono L. K. (1).

L. M. nie wywiązywała się z obowiązku spłaty rat kredytu w terminach i wysokościach wskazanych w harmonogramie spłat. W dniu 14 marca 2016 r. Syndyk masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) w kwocie 781.466,71 zł, do którego należy doliczyć odsetki karne w wysokości 10% w skali roku, czyli 93,46 zł za każdy dzień zwłoki, liczone od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty. W piśmie Syndyk wskazał, że w przypadku nieuregulowania zadłużenia w wyznaczonym terminie zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia umowy i postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności.

Kolejnym pismem z dnia 24 kwietnia 2016 r., zatytułowanym „Ostateczne wezwanie do zapłaty”, Syndyk wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) w kwocie 874.887,78 zł, do którego należy doliczyć odsetki karne w wysokości 10% w skali roku, czyli 93,46 zł za każdy dzień zwłoki, liczone od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty. Syndyk wskazał przy tym, że w przypadku nieuregulowania zadłużenia w wyznaczonym terminie zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia umowy i postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności.

W dniu 6 czerwca 2016 r. Syndyk złożył wobec pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Przesyłka skierowana do pozwanej na adres S. (...), (...)-(...) S. powróciła do nadawcy w dniu 7 lipca 2016 r. po uprzednim dwukrotnym awizowaniu: w dniu 21 czerwca 2016 r. oraz w dniu 29 czerwca 2016 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 6 czerwca 2016 r. wraz z załącznikami, k. 62-63; potwierdzenie nadania i zwrotu przesyłki, k. 64-65.

W piśmie z dnia 28 maja 2019 r. Syndyk zawiadomił pozwaną, że wobec nieuregulowania należności z tytułu umowy kredytu nr (...) w wysokości 4.245.800,09 zł, wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został uzupełniony: miejscem i datą wystawienia weksla odpowiadającą miejscu i dacie jego podpisania; sumą wekslową w kwocie 4.245.800,09 zł odpowiadającą zadłużeniu z tytułu umowy; miejscem płatności weksla tj. siedzibą (...) przy ul. (...), (...)-(...) W.; datą płatności weksla ustaloną na dzień 18 czerwca 2019 r. Jednocześnie Syndyk wezwał pozwaną do stawienia się w dniu 18 czerwca 2019 r. w godzinach od 11:00 do 12:00 w siedzibie (...), gdzie weksel zostanie okazany w oryginale, celem jego wykupu, względnie o dokonanie do dnia 18 czerwca 2019 r. płatności na rachunek (...). Pozwana odebrała osobiście przesyłkę zawierającą pismo w dniu 18 czerwca 2019 r.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy przedstawił m.in. następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym w oparciu o art. 15zsz2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 2095), gdyż postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości – co umożliwiło zamknięcie rozprawy i wydanie orzeczenia na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron stanowisk na piśmie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że legitymacja procesowa czynna L. K. (1) - Syndyka masy upadłości (...) wynika z art. 144 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, zgodnie z którymi po ogłoszeniu upadłości postępowania sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez syndyka albo przeciwko niemu; postępowania te syndyk prowadzi na rzecz upadłego, lecz w imieniu własnym. W 2015 r. ogłoszono upadłość (...). Niniejsze postępowanie jako postępowanie o zapłatę kwoty udzielonej pozwanej pożyczki bez wątplenia dotyczy masy upadłości (...). L. K. (1) został wyznaczony na Syndyka masy upadłości (...). L. K. (1) jako Syndyk masy upadłości (...) mógł więc złożyć pozew i występować w niniejszej sprawie jako powód.

Nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z weksla należało utrzymać w mocy w całości, ponieważ podniesione przez pozwaną zarzuty okazały się być bezzasadne.

Pozwana oparła swoją linię obrony w sprawie wyłącznie na zarzucie braku istnienia zobowiązania wekslowego z uwagi na uzupełnienie przez powoda weksla in blanco w sposób niezgodny z deklaracją wekslową. Zobowiązanie pozwanej do zapłaty kwoty 4.245.800,09 zł wynika z wystawionego przez pozwaną weksla, który stanowił zabezpieczenie roszczeń (...) w W. ze stosunku podstawowego w postaci umowy pożyczki z dnia 5 lipca 2013 r. Pozwana nie zakwestionowała, że zawarła ze (...) umowę pożyczki, przestała spłacać raty pożyczki i z tego względu umowa została jej wypowiedziana. Nie zaprzeczyła, że wystawiła weksel in blanco na zabezpieczenie roszczeń pożyczkobiorcy z umowy pożyczki.

Nie podniosła również zarzutów dotyczących niewłaściwego wyliczenia wysokości obciążającego ją zadłużenia z tytułu umowy pożyczki. Zresztą dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w szczególności umowa pożyczki z dnia 5 lipca 2013 r., weksel wraz z deklaracją wekslową, historia rachunku kredytowego, wezwania do zapłaty, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że pozwana nie spłacała rat pożyczki, umowa została jej z tej przyczyny wypowiedziana, a zadłużenie pozwanej w tytułu umowy pożyczki na dzień wypełnienia weksla było równe kwocie w nim wskazanej tj. 4.245.800,09 zł.

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 5 lipca 2013 r. zostało złożone w piśmie datowanym na dzień 6 czerwca 2016 r. Zgodnie z treścią umowy pożyczki okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Również w treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wskazano, że okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Przesyłka zawierająca pismo została wysłana na adres, który pozwana podała w umowie pożyczki jako swój adres zamieszkania tj. S. (...) (...) (...) S.. Przesyłka nie została odebrana przez pozwaną i po dwukrotnym awizowaniu powróciła do nadawcy w dniu 7 lipca 2016 r. Zgodnie z art. 61 § 1 zd. 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Skoro przesyłka zawierająca oświadczenie o wypowiedzeniu umowy została wysłana na adres zamieszkania pozwanej i jednocześnie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, że zachodziły szczególne okoliczności, które nie pozwoliły pozwanej odebrać przesyłki, to ***należy przyjąć, że oświadczenie Syndyka masy upadłości (...) o wypowiedzeniu umowy zostało skutecznie złożone w ostatnim dniu, w którym powódka mogła się z nim zapoznać – czyli w dniu 6 lipca 2016 r., dzień przed zwrotem przesyłki do pozwanego. Okres wypowiedzenia umowy***

upłynął więc w dniu 5 sierpnia 2016 r. i całość niespłaconej kwoty pożyczki została postawiona w stan wymagalności w dniu 6 sierpnia 2016 r.

Sąd przychyliła się do twierdzenia pozwanej, że wypełnienie weksla in blanco wystawionego na zabezpieczenie roszczeń ze stosunku podstawowego po upływie terminu przedawnienia tych roszczeń oraz opatrzenie weksla datą płatności przypadającą po upływie terminu przedawnienia roszczeń co do zasady jest niezgodne z deklaracją wekslową i nie powoduje powstania zobowiązania wekslowego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości na tle poglądów wyrażanych w doktrynie i orzecznictwie prawa cywilnego. ***Jednakże wbrew twierdzeniom pozwanej w niniejszej sprawie nie doszło do wypełnienia wystawionego przez nią weksla in blanco po upływie terminu przedawnienia roszczeń pożyczkodawcy z tytułu umowy pożyczki z dnia 5 lipca 2013 r. Jak wskazano już wyżej, całość kwoty pożyczki została postawiona w stan wymagalności w dniu 6 sierpnia 2016 r. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia roszczenia Syndyka (...) o zwrot kwoty pożyczki rozpoczął się w dniu, w którym to roszczenie stało się wymagalne. Jak wskazuje zaś art. 118 k.c., termin przedawnienia tego roszczenia jako roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata. Roszczenie o zwrot kwoty pożyczki przedawniało się więc z upływem dnia 6 sierpnia 2019 r. Wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został wypełniony w dniu 28 maja 2019 r. - w tym dniu Syndyk masy upadłości (...) sporządził pismo, w którym poinformował pozwaną o wypełnieniu weksla i wezwał ją do jego wykupu. Data płatności weksla została określona na dzień 19 czerwca 2019 r. Do wypełnienia weksla doszło więc przed upływem terminu przedawnienia roszczenia, na zabezpieczenie którego został wystawiony. Również data płatności weksla wypada przed upływem terminu przedawnienia roszczenia. Zarzut pozwanej co do wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową z uwagi na wypełnienie go po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego i opatrzenie go datą płatności wypadająca po terminie przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego jest więc całkowicie bezzasadny.***

Sąd pragnie przy tym zauważyć, że nie ma również podstaw do stwierdzenia, że przedawnieniu uległo samo zobowiązanie wekslowe pozwanej. Jak wskazuje art. 70 w zw. z art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, roszczenia wekslowe przeciw wystawcy ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności wekslu. Bieg terminu przedawnienia roszczenia Syndyka masy upadłości (...) o zapłatę kwoty wekslowej upływie więc najwcześniej w dniu 31 grudnia 2022 r. (art. 120 zd. 2 k.c.). Pozew w niniejszej sprawie, skutkujący przerwaniem biegu terminu przedawnienia roszczenia Syndyka (art. 123 pkt 1 k.c.), został więc bez wątpienia złożony przed upływem tego terminu.

Mając na uwadze powyższe Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 25 stycznia 2020 r., sygn. akt (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Pozwana apelacją zaskarżyła niniejszy wyrok w całości, podnosząc zarzut nieważności postępowania z uwagi na pozbawienie strony możliwości obrony jej praw, poprzez nie wysłuchanie strony oraz uniemożliwienie przedstawienia jej swojego stanowiska, a więc zachodzi przypadek z art. 379 pkt 5 k.p.c., skutkujący nieważnością postępowania.

Ponadto zarzuciła:

błąd w ustaleniach faktycznych stanowiący podstawę orzekania polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia podstawowego i wypełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia podstawowego, a co za tym idzie wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową ewentualnie wypełnienie go z datą płatności nie mieszczącą się w okresie od dnia wymagalności zabezpieczonego roszczenia do dnia upływu terminu jego przedawnienia, co również jest niezgodne z deklaracją wekslową, co doprowadziło do naruszenia przepisu prawa materialnego art. 117 § 2 k.c. poprzez jego nie zastosowanie i przyjęcie, iż roszczenie nie jest przedawnione;

naruszenie przepisów prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a to:

- **art. 233 § 1 k.p.c.** poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a także nie uwzględniającą całości materiału dowodowego niniejszej sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że przedmiotowy weksel został wypełniony w dniu 28 maja 2019 roku podczas, gdy dokument taki nigdy nie dotarł do Pozwanej, a otrzymała go dopiero wraz z pozwem, a odebrana w dniu 18 czerwca 2019 roku przesyłka polecona o numerze (...) (...) nadana przez Powoda w placówce Poczty Polskiej zawierała jedynie pełnomocnictwo z 24 lutego 2017 roku udzielone na rzecz adw. P. W. i nie poza tym dokumentem.

- **art. 177 § 1 punkt 4 k.p.c.** poprzez brak zawieszenia przedmiotowego postępowania do zakończenia postępowania karnego dotyczącego nieprawidłowości w (...), co skutkowało także brakiem wzięcia pod uwagę okoliczności zaciągnięcia przedmiotowego kredytu oraz działań osób zatrudnionych w (...) -u W., a także faktu, iż Pozwana nie pobrała całości środków z przedmiotowego kredytu, a jedynie nieznaczną jego część.

- **art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.** poprzez zamknięcie rozprawy pomimo niewyjaśnienia okoliczności istotnych i uniemożliwienie wypowiedzenia się Powódce i wyrażenia jej stanowiska w sprawie pomimo, iż stan zdrowia Pozwanej od stycznia 2022 roku do końca czerwca 2022 roku uniemożliwiał sporządzenie takiego stanowiska na piśmie, a Pozwana wносиła o przedłużenie terminu do złożenia stanowiska na piśmie,

- **art. 15zszsJ ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych** (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.) i wydanie orzeczenia na posiedzeniu niejawnym podczas, gdy sąd może zarządzić przeprowadzenie takiego posiedzenia, gdy nie można przeprowadzić posiedzenia zdalnego, a przeprowadzenie rozprawy lub posiedzenia jawnego nie jest konieczne, co nie miało miejsca w niniejszym postępowaniu, gdyż można był zorganizować posiedzenia zdalne, a posiedzenia jawne było konieczne w celu przesłuchania Pozwanej,

- **art. 15zszs2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych** (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.), który mówi, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron stanowisk na piśmie, jeżeli postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości podczas, gdy nie odebrano stanowiska od Pozwanej, a postępowanie dowodowe nie zostało przeprowadzone w całości.

Mając powyższe na uwadze pozwana wniosła o:

1. zwrócenie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie uwzględnienie apelacji i uchylenie nakazu zapłaty w całości oraz oddalenie powództw w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,
3. przeprowadzenie rozprawy,
4. dopuszczenie dowód zawnioskowanych w treści uzasadnienia, gdyż potrzeba ich przeprowadzenia ujawniła się na tym etapie postępowania,
5. zawieszenie przedmiotowego postępowania na zasadzie art. 177 § 1 punkt 4 k.p.c. do zakończenia postępowania karnego dotyczącego nieprawidłowości w (...).

W toku postępowania apelacyjnego pełnomocnik pozwanej **postawił zarzut nieważności postępowania oparty na dodatkowej podstawie, tj. wadliwie obsadzonego Sądu I instancji**, w tym w chwili wydawania nakazy zapłaty przez Sędziego Andrzeja Żelazowskiego i w chwili wydawania wyroku przez Sędzię Annę Chmielarz, tj. obsadzonego przez KRS nieposiadającą właściwego umocowania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o:

1. oddalenie w całości apelacji pozwanej jako bezzasadnej,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych wraz z odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,
3. oddalenie wniosku pozwanej o zawieszenie niniejszego postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. do czasu zakończenia postępowania karnego;
4. oddalenie wniosków dowodowych wymienionych w treści uzasadnienia apelacji, albowiem nie wnoszą one istotnych okoliczności do niniejszej sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Na wstępie wskazać trzeba, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i poczynione na ich podstawie rozważania prawne, uznając je za własne. Tym samym brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji pozwanej, z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,

W istocie apelująca polemizuje z ustaleniami faktycznymi i rozważaniami prawnymi Sądu I instancji, przedstawiając w tym zakresie wywody, co do których Sąd I instancji zasadniczo odniósł się w uzasadnieniu wydanego wyroku i argumentację tą Sąd Apelacyjny podziela, co czyni zbędnym jej ponowne przytaczanie.

W tym kontekście trafna jest argumentacja powoda przedstawiona w odpowiedzi na apelację.

W zakresie zarzutu naruszenia art 379 pkt 5 k.p.c. twierdzenia Pozwanej w zakresie nieważności postępowania nie zasługują na uwzględnienie. Rozpoznając sprawę Sąd I instancji nie naruszył bowiem zasad postępowania oraz powołanego przez Pozwaną przepisu Kodeksu postępowania cywilnego, które uzasadniałyby uwzględnienie jego stanowiska zawartego w apelacji. Wskazać należy, że bezspornie w niniejszej sprawie nie można mówić o zarzucie nieważności postępowania. O przedmiotowej nieważności nie świadczy, brak wysłuchania strony postępowania, która pomimo wiedzy o wyznaczonych terminach rozpraw nie poczyniła starań aby wziąć w nich udział. Podkreślenia wymaga, że Pozwana była zawiadamiana przez Sąd I instancji o terminach rozpraw, które odbyły się 16 września 2021 roku oraz 26 października 2021 roku. Na żadnym terminie Pozwana nie stawiła informując Sąd o niezdolności do pracy. Powyższe nie świadczy jednak o tym, że Pozwana nie mogła złożyć wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 16 września 2021 roku lub wniosku o przeprowadzenie rozprawy zdalnej aby Sąd mógł ją przesłuchać. (Odnosnie rozprawy w dniu 26 października 2021 roku należy zaznaczyć, że wniosek o odroczenie tej rozprawy został uwzględniony przez Sąd I instancji.). Tym bardziej, że na żadnym etapie postępowania Pozwana nawet nie próbowała wyjaśnić swojego stanu zdrowia i dlaczego ma on wpływ na brak możliwości na przykład wzięcia w udziału w ewentualnej rozprawie zdalnej. Co więcej argumentacja Pozwanej, że jej stan zdrowia uniemożliwił jej zajęcie stanowiska na piśmie również nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwana w apelacji w ogóle tego nieuzasadniała. Podkreślenia przy tym wymaga, że Pozwana zajęła pisemne stanowisko składając zarzuty od nakazu zapłaty i już na tym etapie mogła podjąć stosowne działania aby zapewnić sobie należyłą obronę, czego jednak nie uczyniła. Ponadto zdaniem Powoda nic nie stało na przeszkodzie aby Pozwana ustanowiła profesjonalnego pełnomocnika lub wystąpiła z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Tym samym, to że Pozwana nie brała udziału w rozprawach i nie zajęła pisemnego ostatecznego stanowiska jest wynikiem jej własnego zaniedbania, a nie Sądu I instancji, który dział zgodnie z procedurą cywilną i umożliwił Pozwanej zgodnie z przepisami możliwość wypowiedzenia się w sprawie.

Wobec powyższego na kanwie przedmiotowej sprawy należy zauważyć, iż podnoszona przez Pozwaną nieważność postępowania zachodziłaby tylko wówczas, gdyby Pozwana była rzeczywiście pozbawiona możliwości obrony swoich praw i wskutek tego nie mogła aktywnie działać w niniejszym postępowaniu. Oznacza to przede wszystkim, że nieważność postępowania nastąpiłaby wówczas, gdy Pozwana, mimo swej woli, zostałaby faktycznie pozbawiona szansy na działanie przed sądem i instancjami. Z kolei ustalenie, czy taki stan miał miejsce wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych oraz czy uchybienie to miało wpływ na możliwość jej działania, a także czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek Pozwana mogła bronić swoich praw. Jednocześnie, tylko przy łącznym spełnieniu tych przesłanek można mówić o skutkującym nieważnością postępowania pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw, w myśl art. 379 pkt 5 k.p.c. Ponadto, nie każde naruszenie przepisów proceduralnych może być w ten sposób traktowane (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt III AUa 128/19).

Bezspornym jest, że w niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, a Pozwana aktywnie podejmowała wszelkie czynności w procesie. Dochodzone przez Powoda roszczenie, stanowiące niespłacone przez stronę pozwaną zadłużenie z tytułu zaciągniętego zobowiązania, nie stanowiło również sprawy którą można by kwalifikować jako faktycznie lub prawnie zawiłą czy też skomplikowaną, w której Pozwana nie byłaby w stanie wykorzystać swoich możliwości do jej prowadzenia. Powód udowodnił bowiem swoje roszczenie. Natomiast Pozwana nie wykazała podstawy faktycznej ani dowodów, na okoliczność istnienia faktów niweczających dochodzoną pozwem należność, a także zasadności podniesionych przez siebie zarzutów przeciwko roszczeniu Powoda.

Powyższe rozważania należy także uwzględnić z uwagi na art. 45 pkt 1 Konstytucji. Zgodne z powołaną normą, każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Na gruncie niniejszej sprawy nie można mówić, aby Pozwana nie skorzystała z przysługujących jej elementów konstytucyjnego prawa do sądu, bowiem aktywnie uczestniczyła w procesie (złożyła zarzuty od nakazu zapłaty, usprawiedliwiała swoją nieobecność na rozprawach). Czym innym jest fakt, iż jej żądanie nie zostało w wyroku uwzględnione, a prezentowane przez nią stanowisko nie doprowadziło zgodnie z jej wolą do oddalenia powództwa.

Z tych względów nie sposób przyznać racji Pozwanej, tak w szczególności w kontekście, iż została ona pozbawiona prawa do obrony w sytuacji, w której działała aktywnie w procesie, składając pisma procesowe, oświadczenia oraz wnioski, zaś przedmiotowe powództwo nie miało zawiłego charakteru, tak zarówno pod względem prawnym, jak i faktycznym.

Trudno też zakwestionować stanowisko powódki w zakresie odpowiedzi **na zarzut braku przesłuchania pozwanej.**

Strona pozwana zarzuciła także naruszenie szeregu przepisów postępowania poprzez jak można domniemać, niedopuszczenie dowodów w postaci zeznań strony pozwanej. Należy podkreślić, że w myśl art. 299 k.p.c. sąd może dopuścić dowód z przesłuchania stron, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku w sprawie pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W niniejszej sprawie wszelkie okoliczności dotyczące zwarcia umowy pożyczki, ustanowienia zabezpieczenia w postaci weksla, czy wysokości zadłużenia, zostały przedstawione w pozwie oraz dalszych pismach procesowych. Natomiast z przedłożonych dowodów m.in. w postaci umowy pożyczki, weksla, a także dokumentów w postaci wyliczeń, z których wprost wynika ile wpłat i na jakie kwoty zostało dokonanych, ile wynosił stan zadłużenia na dzień wniesienia pozwu, co pozwala na uznanie, iż okoliczności te zostały w sposób dostateczny wykazane. Wobec powyższego Sąd I instancji słusznie uznał, że wszystkie okoliczności zostały już w sprawie wyjaśnione i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej nie jest konieczne.

Ponadto warto zauważyć, że zgodnie z art. 299 k.p.c. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić

dowód z przesłuchania stron, jest to zatem jedynie dowód pomocniczy, a nie wpływający bezpośrednio na wynik rozstrzygnięcia.

Ponadto wskazać należy, że obowiązek przesłuchania stron nie ma charakteru bezwzględny i aktualizuje się wówczas gdy sąd uzna, że dotychczasowe wyniki postępowania dowodowego nie świadczą o wyjaśnieniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Zaniechanie przez sąd przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron nie stanowi naruszenia tego przepisu, jeżeli w ocenie tego sądu fakty istotne zostały już wyjaśnione. Kwestia konieczności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony należy do zakresu swobodnej decyzji Sądu (art. 299 KPC, art. 302 KPC), opartej na analizie zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie jego spójności i zupełności (zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku 1 Wydział Cywilny z dnia 30 października 2019 r. I ACa 265/19).

Co istotne, dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny, a zatem potrzeba jego przeprowadzenia materializuje się wtedy, gdy pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W judykaturze podkreśla się, że kwestia konieczności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony należy do zakresu swobodnej decyzji Sądu opartej na analizie zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie jego spójności i zupełności. Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron jest konieczne wówczas, gdy nie ma możliwości przeprowadzenia innych dowodów, lub gdy brak jest dowodów. W rezultacie nieprzesłuchanie strony może stanowić naruszenie art. 299 k.p.c. tylko wówczas, gdy mogło ono wpłynąć na wynik sprawy, rozumiany jako wyjaśnienie wszystkich istotnych i spornych okoliczności dotyczących stosunków prawnych pomiędzy stronami sporu, albo gdy dowód z przesłuchania strony był jedynym dowodem, którym dysponował sąd (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II CSK 369/09).

Przesłuchanie stron dopuszczalne jest więc tylko wyjątkowo, gdy w ocenie sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślić więc należy, że to sądowi pozostawiono do uznania kwestię przeprowadzenia tego dowodu, co może nastąpić tylko wyjątkowo w przypadku ziszczenia się warunków wskazanych w art. 299 k.p.c., które jednak w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiły. Zebrany materiał dowodowy był bowiem wystarczający do podjęcia prawidłowego rozstrzygnięcia albowiem wszystkie okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione.

Należy podnieść, iż aby zarzut Pozwanej był skuteczny musiałaby wykazać, że w niniejszej sprawie oddalenie dowodu z przesłuchania strony wpłynęło na treść rozstrzygnięcia, zaś takich argumentów Pozwana nie przedstawiła. Należy również podnieść, iż w świetle obowiązujących przepisów Sąd rozpoznający sprawę ma uprawnienie do selekcji dowodów pod kątem ich przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy, zatem nie ma obowiązku przeprowadzenia wszelkich dowodów zgłoszonych przez strony, jeżeli są one zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 września 2019 roku, sygn. akt I ACa 405/18).

Wobec powyższego wskazuję, iż zarzuty Pozwanej dotyczące naruszenia art. 227 k.p.c., 224 k.p.c. w związku z barakiem przesłuchania Pozwanej nie są trafne. Wyjaśniam, iż Sąd rozpoznający sprawę uprawniony jest do selekcji zgłoszonych dowodów, na skutek przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Oznacza to, że nie każde fakty przedstawiane przez stronę powinny być przedmiotem dowodu, gdyż sąd nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego ponad potrzebę procesową. Istotność faktów wiąże się zaś z podstawą faktyczną powództwa przez co istotne znaczenie mają tylko te fakty, które odpowiadają hipotezom tych przepisów prawa materialnego, które mają zastosowanie w sprawie (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt I ACa 793/20).

Na marginesie jedynie ponownie wskazuję, że Pozwana została powiadomiona o terminach rozpraw w dniu 16 września 2020 roku i 26 października 2020 roku. Co istotne Pozwana nie składała wniosków o droczenie rozprawy w dniu 16 września 2020 roku, bądź o przeprowadzenie rozprawy w trybie zdalnym, a jedynie usprawiedliwiała swoją nieobecność. Pozwana miała zatem możliwość złożyć zeznania w sprawie. Jednakże Pozwana za każdym razem gdy

była informowana o terminie rozprawy informowała Sąd o braku możliwości uczestnictwa. Taka postawa ewidentnie świadczy tylko o tym, że Pozwana rozbiła wszystko aby wydłużyć postępowanie.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci załączonych do akt dokumentów, pozwalał zatem na poczynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Pozwanej byłoby zatem niecelowe, a ponadto wiązałoby się z przedłużeniem postępowania.

Tym samym odnosząc się do następnych zarzutów naruszenia art. 15zszs1 ust. 1 pkt 3 i art. 15zszs2 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej: Ustawa), wskazuje, iż nie zasługują one na uwzględnienie.

Wskazana ustawa reguluje zakres sposobu rozpoznawania spraw przez sądy w czasie epidemii (...) Zakres ten obejmuje ograniczenia rozprzestrzeniania się epidemii (...) zmierzają do dalszego ograniczania ogólnej zasady rozpatrywania spraw na rozprawach przeprowadzanych w budynku sądu z osobistym udziałem stron lub ich pełnomocników.

Przepisy wprowadzają przede wszystkim uproszczenia w zakresie procedury kierowania spraw do rozpoznania na posiedzeniach niejawnych, nawet bez zgody stron. Zgodnie z brzmieniem art. 15zszs1 ust 1 pkt 3) Ustawy w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...) oraz wciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego - przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, gdy nie można przeprowadzić posiedzenia zdalnego, a przeprowadzenie rozprawy lub posiedzenia jawnego nie jest konieczne.

Ustawodawca wprowadził przepis na podstawie, którego Sąd może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, jeżeli nie będzie technicznej możliwości przeprowadzenia rozprawy zdalnej, a przeprowadzenie rozprawy lub posiedzenia jawnego nie będzie konieczne. Przyjęte zmiany z pewnością dają możliwość do przyspieszenia rozpoznawania spraw. Wskazać należy, że szybkość postępowania jest również wartością, którą należy mieć na względzie, w szczególności, że nie wpływa ona negatywnie na prawa strony do rzetelnego rozpoznania sprawy. W każdym przypadku może bowiem zostać przeprowadzone postępowanie dowodowe z dokumentów, co umożliwi sądowni zebranie pełnego materiału dowodowego, aby móc wydać wyrok w sprawie oparty o całokształt okoliczności sprawy (por. Biała Monika, Rozpoznawanie spraw cywilnych na posiedzeniach niejawnych w świetle przepisów k.p.c. oraz tzw. tarcz antykryzysowych).

Biorąc zatem powyższe na uwadze, na podstawie art. 15zszs2 Ustawy, jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. **Postanowieniem z dnia 9 lutego 2022 roku Sąd I instancji postanowił przed zamknięciem rozprawy zobowiązać strony w trybie art. 15zszs2 Ustawy do przedstawienia w terminie tygodniowym ostatecznych stanowisk w sprawie - pod rygorem uznania braku odpowiedzi w terminie za podtrzymanie stanowisk dotychczas zgłoszonych. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że było to już takie drugie zobowiązanie Sądu I instancji - pierwsze zostało nałożone w dniu 26 października 2021 roku – a to w związku z odroczeniem tej rozprawy, do czego zobowiązano pozwaną odrębnym pismem.** Powód wykonując zobowiązanie Sądu przedstawił swoje ostateczne stanowisko w sprawie. Natomiast Pozwana skoro nie przedstawiła takiego stanowiska, to winą za to może obarczać jedynie siebie samą, a nie Sąd I instancji.

Tym samym wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym **nie stanowi naruszenia przez Sąd przepisów Ustawy w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...) Sąd mógł bowiem skorzystać z treści art. 15zszs1 ust 1 pkt 3) Ustawy oraz z treści art. 15zszs2 Ustawy**

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego należy zauważyć, że z przedstawionych zwolnień lekarskich, z których przeprowadzenie dowodu wnioskowano w apelacji, po pierwsze nie wynika, że zostały one wystawione przez lekarza z listy biegłych lekarzy sądowych. Dopiero ostatnie zwolnienie z dnia 20.10.2023 r. przedłożone przed terminem rozprawy w dniu 26.10.2023 r., z wnioskiem o odroczenie rozprawy, zostało wystawione przez lekarza z listy biegłych lekarzy sądowych. Jakkolwiek zawierało ono wniosek o odroczenie tej rozprawy, to jednak z uwagi na fakt, że na obecnym etapie pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, to brak było podstaw do odroczenia rozprawy, albowiem podejmowane czynności w toku tej rozprawy nie wymagały osobistego udziału pozwanej.

Natomiast wracając do zwolnień lekarskich przedkładanych na etapie postępowania przed Sądem I instancji, to pomijając wskazaną powyżej kwestię podmiotu wystawiającego to zwolnienia lekarskie, to z dokumentów tych nie wynikało brak możliwości zdalnego udziału w postępowaniu, w szczególności brak możliwości pisemnego zajęcia stanowiska w sprawie, do czego powódka m.in. była zobowiązana przez Sąd I instancji. Wręcz przeciwnie, z załączonej dokumentacji do zwolnień lekarskich wynikało, że przyczyna braku możliwości stawiennictwa były problemy ortopedyczne związane z przemieszczaniem się, co z oczywistych względów nie umożliwia zajęcia stanowiska w sprawie w formie pisemnej.

Trudno zakwestionować też stanowisko powoda, że działania pozwanej nakierowane były na przedłużenie toku postępowania. Tak też można ocenić wniosek o zwieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego dotyczącego nieprawidłowości w (...). Pomijając brak merytorycznych podstaw do uwzględnienia tego wniosku, to nawet profesjonalny pełnomocnik pozwanej w toku postępowania apelacyjnego nie był w stanie na żądanie Sądu wskazać sygnatury tej sprawy, sprecyzowania etapu na jakim się to tego postępowanie znajduje. Ogólne informacje udzielone zresztą przez pozwaną, a nie przez jej profesjonalnego pełnomocnika o tym postępowaniu na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 kwietnia 2023 r., potwierdzają jedynie brak racjonalnego umotywowanie zasadności zawieszenie postępowania apelacyjnego.

Niezależnie od tego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, także postawa pełnomocnika pozwanej wskazuje na motyw chęci przedłużania niniejszego postępowania. Wskazuje na to czas i sposób składania kolejnych zarzutów w przedmiocie nieważności postępowania z uwagi niewłaściwą obsadę Sądu I instancji w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 20 kwietnia 2023 r. Oczywiście co do zasady jest to uprawnienie strony, ale po pierwsze zarzut ten mógł być złożony znacznie wcześniej, a tłumaczenie, że pełnomocnik nie miał możliwości zapoznania się z treścią dokumentów zwartych w sprawie od początku, a tylko częścią przedstawioną przez klienta, jest irracjonalne, o ile dotyczy to wiedzy co do składu Sądu odnośnie dwóch kwestionowanych w sprawie orzeczeń, tj. nakazu zapłaty i wyroku wydanych przez Sąd Instancji.

Ponadto sposób formułowania w tym zakresie zarzutów w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 20 kwietnia 2023 r., na zobowiązanie Sądu do określenia się, czy zarzuty takie są formalnie składane, czy też nie: odpowiedź pełnomocnika typu: „wydaje mi się, że składam”, albo „no nie wiem”, pomijając, że spotkała się ze stosowną reakcją Sądu dyscyplinującą pełnomocnika do składania jednoznacznych oświadczeń pod rygorem ich pominięcia, niejako potwierdza wskazaną powyżej taktykę obstrukcji procesowej po stronie pozwanej.

Potwierdzeniem tego jest oczywista bezprzedmiotowość powyższego zarzutu ewentualnej nieważności postępowania, z uwagi na fakt, że Sędzia Andrzej Żelazowski, wydając kwestionowany nakaz zapłaty w dniu 25 stycznia 2020 r. zajmował stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego, a nominację na to stanowisko odebrał w dniu 14.04.2004 r. Analogicznie Sędzia Anna Chmielarz orzekając w niniejszej sprawie, była Sędzią Sądu Rejonowego, orzekającym w Sądzie Okręgowym na delegacji. Pani Sędzia uzyskała nominację na stanowisko Sędziego Sądu Rejonowego od dnia 8.04.2001 r.

Natomiast zarzuty dotyczące braku umocowania KRS, powiązane są z okresem od 2017 roku, tj. od uchwalenia ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Tak więc podniesienie tego zarzutu w kontekście nominacji sędziowskich uzyskanych wobec Sędziego Andrzeja Żelazowskiego na stanowisko SSO oraz wobec Sędzi Anny Chmielarz na stanowisko SSR, jest oczywiście bezprzedmiotowe, a więc bezzasadne.

Brak jest też podstaw do uwzględnienia pozostałych zarzutów z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W tym zakresie należy Sąd I instancji w sposób przekonywujący wyjaśnić, że stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu. Co prawda pozwana kwestowała, że zostało jej doręczone pismo z dnia 28 maja 2019 r., zawierające zawiadomienie o uzupełnieniu weksla wraz z wezwaniem do jego wykupu, jednakże Sąd uznał jej twierdzenia w tym względzie za nieudowodnione i niewiarygodne, przychylając się do twierdzenia powoda, że pismo zostało doręczone pozwanej, znajdującego oparcie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy (zawiadomienie o uzupełnieniu weksla wraz z wezwaniem do jego wykupu z dnia 28 maja 2019 r. z załącznikiem, k. 66-67; potwierdzenie odbioru przesyłki, k. 68).

Tak więc co do zasady apelacja pozwanej jest bezzasadna z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Natomiast uwadze Sądu I instancji przy wydawaniu zaskarżonego wyroku uszedł **fakt zwolnienia pozwanej od kosztów sądowych na mocy postanowienia Sądu I instancji z dnia 18 maja 2021 r.**, w wynik rozpoznania wniosku powódki zawartego w piśmie z dnia 8 marca 2021 r. z zarzutami pozwanej od nakazu zapłaty.

Jakkolwiek co do zasady zwolnienie od kosztów sądowych nie działa wstecz, to jednak w realiach niniejszej sprawy, z uwagi na specyfikę postępowania nakazowego, pozwana po raz pierwszy mogła zająć stanowisko procesowe w zarzutach od nakazu zapłaty, co też zrobiła. **W tej sytuacji brak było podstaw do obciążenia jej kosztami sądowymi w niniejszej sprawie i zasadnym było uchylene nakazu zapłaty w tym zakresie, tj. w pkt II.**

Dlatego też Sąd Apelacyjny orzekł w tym zakresie jak w pkt 1. sentencji na mocy art. 386 § 1 k.p.c.

Natomiast uznając apelację pozwanej za bezzasadną w pozostałym zakresie, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 2 sentencji na mocy art. 385 k.p.c.

Wobec faktu że co do zasady apelacja pozwanej okazała się bezzasadna, o kosztach o kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami orzeczono jak w pkt 3 sentencji według zasady odpowiedzialności za wynik postępowania określonej w art. 98 § 1 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a co do wysokości odnośnie zwrotu kosztów zastępstwa, zgodnie z stawkami określonym w § 2 pkt 8 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668).